“Gemeente, gemeente, hoe kunnen ze het toch zo doen. Dit kan toch niet?” Zo sprak een oud-vrijwilligster van ons toen ze hoorde van het nieuwe buitensportaccommodatiebeleid. 82 is ze inmiddels en ze koestert nog steeds mooie, dierbare herinneringen aan haar tijd bij Scouting Schaijk. En ze is niet de enige.

Het buitensportaccommodatiebeleid en de wijzigingen in het subsidiebeleid raken ons zo hard dat we ons gebouw verliezen en financieel omvallen.

Daarom sta ik hier, Jan van der Linden, voorzitter van Scouting Schaijk.

Scouting is jeugdwerk - methodisch, veilig, inclusief. Bij ons leert een kind niet alleen knopen leggen of vuurtjes stoken. Bij ons leert een kind zichzelf kennen, samenwerken., verantwoordelijkheid nemen, kwetsbaarheden tonen, grenzen verkennen en anderen helpen. Zaken die vandaag de dag zo belangrijk zijn.

Door ons tóch in de categorie buitensport te plaatsen, verliezen we onze huisvestings- en exploitatiesubsidies, verdubbelt onze huur en daalt onze ledensubsidie fors. De simpele conclusie is: Scouting Schaijk raakt haar huis kwijt. Voor ons een bijzonder thuis, een plek vol herinneringen en onderdeel van onze identiteit. Een thuis dat wij zelf hebben verbouwd én verbeterd, met onze vrijwilligers, leden en familie. Ruim 70.000 euro hebben wij aan waarde toegevoegd met acties, sponsoring, fondsen en vrije tijd.

Ik spreek hier niet alleen namens mezelf, maar ik spreek namens heel veel anderen. Hun woorden wil ik dan ook graag met jullie delen.

“Bij scouting zitten al mijn vrienden, door scouting heb ik vrienden en doen we buiten scouting om ook veel leuke dingen met elkaar”

Aldus een 14-jarig jeugdlid, die Scouting Schaijk ziet als het fundament voor zijn sociale bestaan.

Maar ook: “Dankjulliewel, wat een ontzettend mooie en bijzondere club mensen zijn jullie toch, samen met én voor elkaar”

Aldus de moeder van Thom, jeugdlid en bestuurslid, die afgelopen augustus op veel te jonge leeftijd onverwachts is overleden. Zijn moeder zei dit toen de hele vereniging klaar stond om van Thom’s afscheid een waardig afscheid te maken.

Dan aldus de opa van een jeugdlid met autisme, die zijn verblijf bij Scouting Schaijk elke week weer als een feestje ervaart:

“Vol bewondering constateer ik dat de leiding van Scouting Schaijk er werk van maakt er voor elk kind te zijn”

Of wat de voorzitter van een andere jeugd- en jongerenorganisatie uit Schaijk zei:
“Scouting Schaijk als belangrijk onderdeel van het fundament voor de sociaal-maatschappelijke ontwikkeling van kinderen en jongeren in Schaijk”

De volgende boodschap wil ik ook graag met u delen: “Daar waar ik nu sta in het leven, daar sta ik dankzij scouting. Ik heb mijzelf daar mogen ontplooien en heb mezelf mogen zijn. Dankzij hun sociale opvoeding ben ik een volwaardige burger geworden, en het is een vanzelfsprekendheid geworden om klaar te staan voor een ander. Dankzij hen sta ik als persoon sterk in mijn schoenen en ben ik de persoon geworden die ik ben.”

Aldus de 41-jarige trotse voorzitter van Scouting Schaijk en persoon die hier nu voor u staat en die niets liever wil dan dat dit ook voor de toekomstige jeugdleden zal gelden.

Tot zover,

U zult horen dat het college ons niet zal laten vallen en dat wordt aangeboden om een extern bureau mee te laten kijken. Maar hoe kan er eerst beleid gemaakt worden en daarna pas onderzoek gedaan worden? Dan blijven we met de rug tegen de muur staan en in onzekerheid.

Namens alle mensen die hun handtekening hebben gezet en hier aanwezig zijn: wij vragen niet om geld, wij houden onze hand niet op. Maar breek dit beleid open of veeg het van tafel, geef ons eerst de tijd en de mogelijkheid om mee te denken over een oplossing, dat is alles wat wij vragen.